

CAP

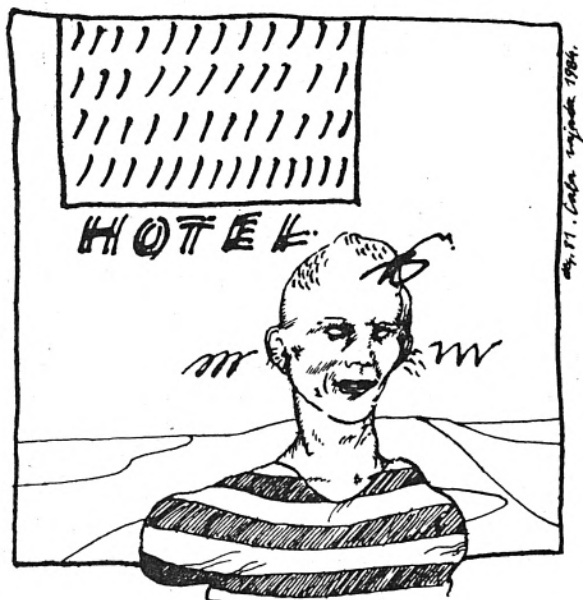
VERMELL

Nº 14

Capdepera-Cala Rajada

Febrer 82

A LES NOSTRES PAGINES HI TROBAREU

"TOT VA BE A CALA RAJADA"

TEXTE: MIQUEL FLAQUER

DIBUIXOS: LLUÍS JUNCOSA

Imprimeix Apóstol y Civilizador, PETRA

LES SECCIONS HABITUALS: **PES CAP QUE CREMA, PLAÇA DES SITJAR,**
NUS EN PARAULES, ENTREVISTES, ETC.

I COL.LABORACIONS DAMUNT: **HISTÒRIA, PEDAGOGIA, LITERATURA,**
CALA AGULLA...

AIXI COM LA SEGONA PART DE **"CAMPS, ELS MEUS POBRES CAMPS..."**

PES CAP QUE CREMA

Des del primer número de Cap Vermell, més ben dit, des del número zero diguérem ben clar que aquesta secció volia fer-vos arribar els temes conflictius que van sorgint, però amb un esforç molt gros per conèixer tots els punts de vista encara que no els poguem compartir.

En aquest número pensaven poder-vos oferir el punt de vista de l'urbanitzador de l'Agulla, Gabriel Balaguer. Li vàrem demanar i ell va voler pensar-s'ho dos dies per deixar-ho fer finalment amb el desig de no afegir llenya al foc.

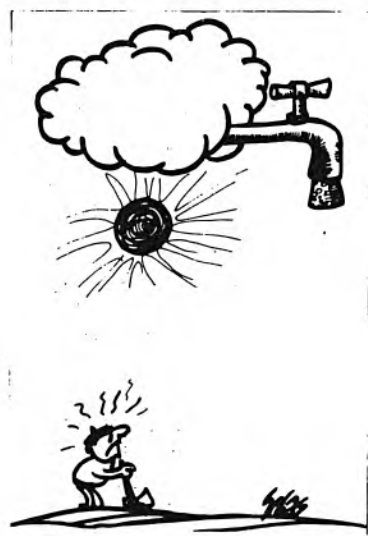
Una vertadera llàstima, pensam, perquè de totes les opinions expresades amb claretat i honradesa és d'on pot sortir la llum.

plaça des sitjar

SANT ANTONI Casi mos va apagar els foguerons, per-mos va regalar un bon raig d'aigua. Però la festa anava encesa i no va aturar els coets i les bombetes que es repartien generosament. El diumenge es feren les beneïdes tradicionals amb un grapat de carrosses fetes amb gust, alguna amb mal gust i altres que no tenien res a veure amb la festa i la tradició. Lo important era l'ànim de participació. Lo menys agradable: segons els programes pareixia que, en lloc de l'Obreria del Sant, ho organitzava un altre grup; i com que aquí som tan sensibles...

SANT SEBASTIA Cala Rajada no va quedar darrera en fer festa el dissabte i diumenge que va venir davant. Participació, carrosses, foguerons. Però, també hi va haver un emperò que va desdir de l'ambient popular. Suposam que per més fer l'Associació de Veïnats Es Faralló va organitzar un "show" a la sala de festes Bole-ro, obert a tothom, i es va carregar tots els foguerons de Cala Rajada, que no eren pocs.

CORÒ Devers 50 persones entre nins i pares participaren a Alacant, el propassat dia 6, a la III Trobada de Polifonia Juvenil. Com que des de l'escola ja mos ofereixen aquesta notícia, només hi volem afegir l'estranyesa que ha causat el que pares d'alumnes amb una llarga història en aquest art no hagin estat convidats. És una llàstima que no hi hagin cabut tots. Una altra ocasió perduda!

INCREIBLE La nit del 4 al 5 d'aquest mes qualcú va entrar a la casa, acabada d'estrenar, que En Tomeu Pallicer "Bou" ha fet en el Pla d'En Nicolau i va pegar foc als objectes acaramullats enmig de la casa. De propina varen tallar devers vint arbres i amollaren els conills. Això és lo més cridaner, però vos podríem contar altres penes relacionades amb entrades a cases.

JA HO VAL ! L'Agulla fa miracles: Fa canviar l'opinió de Consellers per por de perdre el coll polític. Fa canviar el portaveu de la UCD a l'Ajuntament (diuen que En Paco Terrassa ha perdut la veu i l'ha cobrat En Miquel Casselles, que amb això de l'Agulla és més feel a Ciutat. De la dimissió d'En Paco no n'hem sabut res més). El batlle diu blanc o negre segons el grup que l'escolta... Seguirem...

ESCALES Es veu que també això és conflictiu per aquest indrets. Mos han fet sebre que les del Recreo encara belen i les de Son Moll no es duen a cap mèrit de l'Ajuntament, com es podia entendre en el Cap Vermell del mes passat, sinó a l'Associació de Veïnats de Son Moll. A cadascú lo seu.

MAGATZEM El cercava un representant del Ministeri de Educació i Ciència per als nins de Madrid que cada estiu vénen a passar les vacances a S'Alzinar. A l'Ajuntament contestaren que, si no s'arregla lo de les escoles de Cala Rajada, no hi ha magatzem. Ah! ¿vultros creis que el Ministeri cercaria un magatzem a Madrid per als nins de Capdepera i Cala Rajada?

PODA Aquests dies han exsecallat els arbres i palmeres de les vies i places públiques. També han pintat de bell nou les senyalitzacions de dins el poble. Ara fa falta que tots respectem tan arbres com senyals.

CURSETS A la Casa de la Mar ha començat un curset de tall i confecció dirigit per Na Margalida Morey per a dones i filles de pescadors. Després se'n farà un al

tre de puericultura i primers auxiliis dirigit pel metges locals.

SON DURETA Si fa uns mesos va aixecar una polseguera la mort poc explicada d'un nin artanenc resident a Cala Rajada que s'havia romput un braç, ara ha estat una mare de família de 28 anys, Norma Navarro, la que ha mort a Son Dureta. Quan va tenir el primer infant a l'estranger l'advertiren que per tenir el segon seria necessària la cesària. Arribà a Son Dureta just abans d'un canvi de torn de metges; no li feren cesària, va anar malament i al cap d'un mes de sofrir ha mort. ¿Es possible que avui encara passi això i tothom quedi tan tranquil?

RADIOCLUB El 10 de gener passat es va inaugurar el local social del Radioclub Cultural Capdepera, veïnat de la Creu Roja. Cada dissabte horabaixa estarà obert als socis amb servei de llibres, revistes i altres publicacions sobre el tema. També està obert a tothom que s'interessi per aquest món fascinant.

MOVIMENT Des de distintes motivacions han sorgit grups que es moven per intentar salvar l'Agulla de l'amenaça urbanitzadora. Dels diversos esforços i els contactes positius que s'han establert ha nascut la Coordinadora per la Defensa de l'Agulla.

PREMSA FORANA Ja està ben adelantat el I Congrés de la Premsa Forana de Mallorca. Se celebrarà els dies 30 d'abril, 1 i 2 de maig, serà itinerant i hi participaran publicacions dels països catalans.

TEATRE Dissabte, 6 de febrer, la Rondalla des Pla va representar Sa Padrina d'En Joan Mas, molta gent va comparèixer al teatre Principal per veure actuar aquest grup de Petra. També el grup local Es Mussol té a punt l'obra que està preparant. I els Aires Gabellins preparen un festival.

DURANT EL MES DE GENER.....

HAN NASCUT:

Rocio Osuna Jimenez, d'En Pedro i de Na Maria Luisa.
Oscar Ruiz Gonzales, d'En Juan Manuel i de Na Ana Maria.
Vanessa Pons Rodriguez, d'En Francisco i de Na Maria.

S'HAN CASAT:

En Paul Yorke Scarlett amb Na Josefa Bolivar Roman.

HAN MORT:

En Bartomeu Massanet Moll.
En Toni Bisquerra Font.
Na Francisca Massanet Miquel.
En Peter Yorke Scarlett.
Na Maria Vaquer Moll.

RESUM DE L'ANY 1981

Naixements	63
Matrimonis	20
Morts	43

nus en paraules

Antoni Garau

- 1.- Malgrat vos tanqui la porta, m'hi tornareu trobar.
- 2.- Tothom cridava, però només reien els qui tallaven el bacallà.
- 3.- Quan un dolent es disfressa de bon al·lot, despengem del rebost la mala cara.
- 4.- Si descobríssiu els meus punts dèbils, segur que ens estimaríem molt més.
- 5.- Els moros -ja ho sabem?- ja estaven dins ca nostra.

per què ?

PER QUE tots els estels tenen eclipses?

PER QUE només hi ha associació de veïnats allà on hi ha forts interessos econòmics?

PER QUE la brigada de l'Ajuntament pot esbucar cases i no pot tapar la porta del Rei En Jaume del Castell?

PER QUE els tres compromissaris locals del PSOE no anaren al congrés?

PASSATEMPS

SOLUCIONS AL NUMERO ANTERIOR

HORITZONTALS: A) Ataca - Animal.-
B) Comptar - C.- C) rA - Salat-
Fi.- D) Ira - Cep - tiD.- E) Cara-
Pala.- F) Bar - ipO.- G) Neda - Ca
sa.- H) esA - caS - Roc.- I) uC -
Núvol - Fa.- J) L - Baríton - R -
K) Alena - Atona.

VERTICALS: 1) Abric - Neula.- 2)
T - Arabesc - L.- 3) aC - Arada -
Bé.- 4) Cos - Ara - Nan.- 5) amaC -
Cura.- 6) Ple - Avi.- 7) ataP - So
ta.- 8) Nat - Pic - Lot.- 9) Ir -
Tapar - No.- 10) M - Filòsof - N.-
11) Acida - Acara.

La Sala

EXTRACTOS DE ACUERDOS DEL AYUNTAMIENTO PLENO

21 - enero - 1982

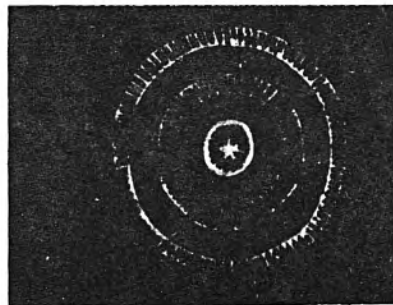
Se celebra Sesión extraordinaria con un único punto en el Orden del Día, para solicitar del Consell Insular de Mallorca la inclusión del proyecto de pavimentación asfáltica del Camino de Son Jaumell, en el Plan Provincial de Obras y Servivios.

ROSA QUE ET MARCEIXES...

Rosa que et marceixes
dins les meves mans,
les teves espines •
a mi em fan sagnar.
Cada un dels teus pètals
el vent s'en durà;
cada un que s'en dugui
em farà plorar.
Els teus pètals, rosa,
per a mi són anys.
Els pètals que et caiguin
tant m'envelliran
que quan, a la fí,
no t'en quedi cap,
ja seré molt vell,
tendré els cabells blancs...

Rosa que et marceixes
dins les meves mans,
el teu últim pètal
la mort em durà.
Sobre de ma tomba,
rosa hi romandràs.
Les teves espines
ja no em faran mal.

Jaume Fuster.

LLOCS DE VENDA:

- Els tres Estancs de Capdepera i Cala Rajada.
- Llibreria. Plaça de l'Orient.
- Llibreria. Cala Rajada.
- Llibreria Escolar.

CONFERENCIA

L'amo'n Pere Llabata, que és un pagès de la possessió de Son Jaumell, va xerrar als al.lots de sext sobre el camp. El varen trobar molt interessant. Els alumnes de segon curs hi feren una excursió i per lo vist les va agradar molt.

TALLERS

Hem començat els tallers de pre-tecnologia que teníem programats els cursos sisè, setè i vuitè. Feim llata, randa, mecànica, brodar, etc.

FOGUERO

Amb un poc de retràs vos comunicam que el fogueró de l'escola va anar molt bé; va ploure però mos posàrem dins una portassa. N'esteim molt satisfets.

OBRES

En el parc de l'escola estan tancant els camps de voleibol i basket. Esperam que els arreglin aviat.

CARNAVAL

Pensam fer un ball de desfresses. Encara no sabem quan, avisarem amb temps.

MIQUEL PERELLO

El dia 8 de febrer D. Miquel Perelló Oliver va venir a veure-nos a l'escola. Ja li han llevat els punts i ara ha de fer molt d'exercici. Diu que té moltes ganes de venir.

DIADES

Hem començat les diades deportives. El dia 3 de febrer anàrem a Sant Llorenç. Participàrem en tenis, voleibol, basket i futbito; no mos va anar massa bé perquè no estàvem preparats.

CORO

El coro Alzinar del Centre Escolar de Capdepera va anar a la III Trobada de Polifonia Juvenil a Alacant el passat 6 de febrer. Cerca ven un guanyador per anar a la final de Cuenca i aquesta va esser la Coral Universitària de Palma. La directora del nostre coro era Na Elionor Gómez-Quintero. Va anar tot molt bé, tant el cantar com el viatge.

Joan Sanxo

Hem fet aquest número:

Joan Nebot	Joan M. Rosa
Mari-Germa Melis	Margalida Rexach
Joana Colom	Angel López
Jaume Fuster	Miquel Flaquer
Biel Pérez	Gori Mateu
Toni Garau	Antònia Juan
Ani Muñoz	Pepeta Bestard
Pep Terrassa	Joan Sanxo
F. G. Díaz	
Maria Vives	
Maria del Carme Fuster	

Bolletí de l'Obra Cultural Balear
Capdepera-Cala Rajada
Febrer 1982
Carrer des Port, 43 - CAPDEPERA
Dipòsit legal: P.M. 497/80

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

COLLABORACIONS

MATERIALS PER A LA NOSTRA HISTÒRIA

LA RELACIÓ CATOLICS-PROTESTANTS

A partir de la ruptura del món catòlic realitzada per Luter (1517) vendran uns segles de intransigència, de lluita i de influència mútua entre les dues comunitats cristianes.

El protestantisme ha estat per noltros un dels grans enemics. El tribunal de la Inquisició es va en carregar d'aturar i de fer impossible la introducció de la teologia protestant. En queden testimonis. En el convent dels frares dominics de Manacor, l'església de Sant Vicenç Ferrer, en el costat de l'Evangeli hi ha Sant Tomàs d'Aquino amb el sol en el pit, el Santíssim Sagrament amb una mà i amb l'altra una espasa flamejant; i el peu

dret damunt un cap d'homo amb una espècie de barret de moro. Aquest cap de moro, aquest heretge, ha estat popularment identificat amb En Luter.

En el recull de Rondaies de Mossèn Antoni Maria Alcover en trobam que tenen a Luter com a protagonista. Exemples: Sant Tomàs i En Llu-treros, De com en Lutero i Seneca estudiaven a sa Cova de Salamanca, De com Sèneca va confondre En Lutero. En totes elles es ridiculitza la seva figura.

L'any 1820 va desaparèixer la Inquisició, però seguirem diñs l'afllament espiritual. La lluita contra tota innovació es farà cada vegada més forta i més polititzada. L'enemic serà tot lo liberal. A finals de segle el partit liberal se

rà a Capdepera, el partit més poderós, i d'un bon tros.

Avançat el segle XIX, la gent seguia amb les creences religioses de sempre. No hi havia possibilitat de crítica teològica, i, per tant, pens que la forta crisi de pràctica, de compliment, de manifestació de catolicisme, deixant d'anar a missa (l'any 1888 just complia una de cada sis persones), de pràctica del sagrament de la confessió i del sagrament de la comunió (hi anava tan poca gent que el vicari Artigues estava espantat; n'hi va haver que es volien casar sense haver rebut la primera comunió) que passava el poble, es deu a l'abandonament de les funcions pastorals per part dels vicaris anteriors a 1888 més que a un rebuig de la teologia catòlica. La gent passava de religió.

A finals de segle l'església catòlica, a nivell europeu, va emprendre una ofensiva terrible contra el liberalisme. Aquí mesclarem liberalisme i protestantisme; un botó de mostra n'és aquest escrit de Mossèn Alcover de l'any 1893 en resposta a un protestant de Capdepera. És un poc vergonyós i, entre altres coses, demostra la ignorància política del gran filòleg: "La revolució moderna, impia, atea, enemiga de Crist, amb tots els horrors del liberalisme, el nihilisme, el socialisme i l'anarquisme, és la filla natural, legítima, autèntica del protestantisme, és l'obra d'En Luter i de la seva protesta".

En Tomeu Bennàssar, que ha estudiat l'aspecte polític i social de la Inquisició espanyola, diu que la presència real dels protestants importava poc, doncs no eren numerosos ni tampoc influents. Lo que més interessava era el mite contra ells, que va ésser un formidable instrument de integració política i social.

La tragèdia de les "males notes"

A moltes de cases hi ha, cada cert temps, l'angúnia de veure com els fills duen als seus pares el bolletí de notes amb els corresponents suspensos, pro-duint-se violentes tensions, crits càstigs i plors.

I la realitat és que les notes o qualificacions escolars no s'han de dramatitzar. Han de servir, tans sols, com a punts de referència o com a signes d'unes causes desconegudes que cal descobrir. Cada ser humà és ben diferent i té unes característiques físiques i psicològiques distintes. Cal tenir-ho ben en compte.

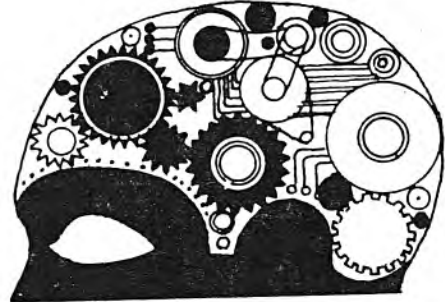
Si hi ha "suspensos" s'ha de saber què és el que ha fallat, cercar els motius profunds de la deficiència i mirar de trobar les solucions adients.

La "fòbia" que manifesten mols d'infants a l'hora d'estudiar prové de que la majoria de pares parlen amb els seus fills tan sols de les notes i, sobre tot, si son dolentes. La seva vida afectiva, els seus èxits, les seves relacions socials no són mai motiu trabada i de diàleg amb els seus pares.

Per altre part, sempre he cregut que els infants no saben estudiar. Se troben, de cop i resposta, davant un caramull de llibres, de deures, de lliçons que representen una muntanya impossible de superar. Son casi sempre els seus inemics. I, a l'hora de començar el treball, no hi ha hàbits d'estudi, ordre pedagògit, mesura de temps, etc.

Es un fet que entre el 10 i el 20 per cent dels nins dels primers cursos de E.G.B. presenten qualque mena de fracàs escolar.

Es prou important que els pares es demanin, quina és la causa d'aquest fracàs?

Pot haver-hi

- deficiències
o retard mental,
- situacions de deficiències
neurològiques,
- altres problemes
psíquic.físics,
- motivacions
emocionals,
- deficiències de la
personalitat inconscient,
- desil.lusions,
- falta de motivació,
- manca de confiança,
- sentiment de despreci....

Totes aquestes deficiències poden esser solucionades a temps si hi ha un desig clar i intel.ligent de part de pares i professors amb col.laboració de dur l'infant pels camins de l'encertat aprenentatge. Però sempre s'ha de tenir en compte que la bona tepàpia suposa conèixer la causa.

Si l'infant té una deficiència mental és clar que l'ha de veure un especialista i que ha de rebre una ensenyança especialitzada.

Si el problema es degut a causes ambientals, la solució és molt difícil ja que la conducta i les actituds de les persones majors és mala de canviar. En aquest cas necessita l'ajuda constant dels pares i professors.

De totes formes, cada cas és diferent i cada cas necessitarà una orientació concreta. Avui és urgent que totes les escoles tinguin el consell d'un bon psicòleg o d'un bon pedagog.

De totes maneres, permeteu-me que doni uns consells de tipus general que puguin ajudar una mica als pares preocupats davant els problemes escolars dels seus fills

Per a poder aprofitar degudament les tasques d'ensenyament, cal crear les següents condicions:

- Els infants han de tenir un horari adequat: no massa pesat ni massa lleuger. Han de practicar la constància. Val molt més estudiar un poquet cada dia, que no fer-ho tot d'una vegada.

- Els infants han de dormir 10 hores. Per això no es bó que estudiïn els vespres o el dematí molt prest.

- S'han de crear hàbits de treball ordenat. Per això s'ha de començar estudiant lo mes difícil, per què l'infant està amb una millor disposició. S'ha d'estudiar sense presses. Si hi ha presses es perd el temps.

- És molt important crear un ambient familiar positiu, amb comprensió, acollida, amor i tolerància.

- S'ha d'ajudar a l'infant, però jamai s'ha de substituir el seu treball. Els pares han de saber perdre el temps per ajudar les tasques dels seus fills, però no les han de fer ells.

- Els pares no han de manifestar jamai una "obsessió" per les notes, perquè estudiïn, perquè aprofitin el temps. És millor una tolerància amorosa, una alegre preocupació, una presència estimulante

- Mes que renyar als seus fills pels seus suspensos, és millor animar, exigir, estimular....

- S'ha de vigilar la televisió, com a medi de distracció i en molts de casos de obsessió pels infants.

- Seria una bona tasca pels pares que llegiran aquestes paraules que iniciïn un diàleg obert sobre els problemes dels seus fills i cerquin una solució creativa.

Gori Mateu

"Canonge" és una paraula que sona a cosa grossa, a tenir bo, a haver pujat molt amunt dins l'escalafó del clero. No és estrany que la gent major de Capdepera quan ha sentit parlar de que En Llorenç, el canonge, havia anat no sols a treballar sinó fins i tot a viure en Es Jonquet, ho hagi entès com si li haguessin dit: "En Llorenç s'ha esborrat de canonge".

Així hem començat l'entrevista

LA GENT DIU QUE T'HAS LLEVAT DE CANONGE...

No del tot, encara ho som, però ja començ a trobar que aquell vestit vermell no me diu molt. El Bisbe m'ha dispensat de anar a la Seu perquè en voler farà quatre anys que me va fer vicari de Sant Magí i ara tenc altres feines, sobretot des de que m'ha dedicat an Es Jonquet.

ESTA MOLT ENFORA ES JONQUET DE LA SEU?

Un quart d'hora a peu... No importa fer-se molt enfora de Capdepera per comprovar distàncies...

COM AIXI AQUEST CANVI DINS LA TEVA VIDA?

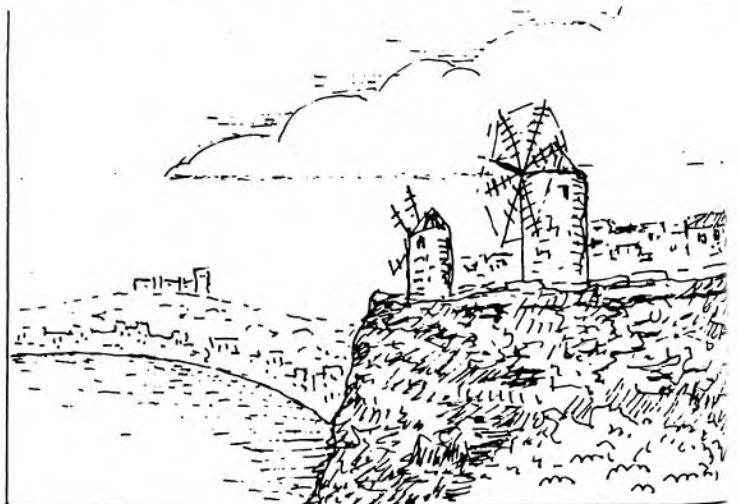
Perquè me sobrava temps i no m'agrada viure massa bé, perquè és molt avorrit. Si el Bisbe me nomenà vicari de Sant Magí dedicat an Es Jonquet, he fet igual que tots els capellans; he anat a viure a on tenc el tall.

EL CANVI DE LLOC DE TREBALL I RESIDÈNCIA, HA INFLUIT, FET CANVIAR, LA TEVA REFLEXIO TEOLÒGICA-BÍBLICA?

No ha estat una ruptura, sinó aplicar coses que ja intuïa i no podia concretar per altres motius. Crec que he aterritzat i ara me preocupa més conèixer el compromís de Jesús de Natzaret amb els margi

nats del seu temps. Me preocupa aquesta Església que no camina amb el món i viu a un altre. Me preocupa el món, que té per legítima la injustícia i la desigualtat entre els homes. Crec que el pa, el treball, la cultura i la llibertat són per a tothom i no per a un parell que ja n'estan farts.

No crec en una fe que sols parli de l'altre món o que tengui tasca només dins les parets d'una església. Me preocupa que se segueixi presentant a Jesús com un mort o com un bon al.lot que sols ensenya a fer bonda i deixa a lloure els qui amb capa de religió i tot opri-meixen altres homes. Me preocupa que el pensament cristià estigui tan enfora dels problemes del món i que la gent no pugui veure més el compromís dels cristians per mi

llorar el món. Ara aprenc a estimar el poble de més avall, la gent més pobre i desgraciada. Encara me queda molt per aprendre. La primera lliçó és que ells saben estimar.

I MADÒ LIENOR, QUÈ HI DIU?

Ma mare està més contenta que un Pasco. Diu que ara ha tornat trobar Capdepera; però Capdepera del seu temps, perquè Capdepera, diu ella, ara ja no és Capdepera...

COM ÉS ES JONQUET?

Té un milenar d'habitants entre mallorquins, peninsulars i gitanos. És casi tan "guapu" com Capdepera; està més aprop de la mar. Tenim molts de problemes. Està darrera l'hotel Melià, però li guanya en humanitat i bellesa. Tenim el millor mirador damunt la badia de Ciutat.

QUÈ HI FAS?

Viure. Empenc l'Associació de Veïnats. Hem obert una residència pels vells. Cinc monges hi han venut a viure i ajudar a tota casta de feina. Seguesc estudiant Bíblia i altres herbes. Som professor del Seminari. Particip en les lluites i curolles del Moviment Ciutadà a Palma. He de anar bastant per l'Ajuntament i altres organismes. Hem fet una escola per 60 nins del ba-

rrí, amb dos mestres pagats per l'Estat. Hem acabat un Centre de Prevenció de delinqüència juvenil. Preparam un club pels nins més petits. Dic missa cada diumenge a l'escola. Tenc una comunitat cristiana i entre tots ho feim tot. Festes, foguerons i torrades. Accions públiques i un poc violentes per conseguir els drets de la barriada a tenir pau, a poder dormir, etc. Perquè hi tenim sis discoteques i altres enforinyalls que no ens duen res de bo. Noltros sabem com està la societat... i els qui governen, fins a on es pot dir que governen... o fan una altra cosa. Procuram que els grins no mos fugin del cap, ja que tampoc s'estronquen les buranyes dels peus i quan tenim un forat tapat després surt un altre bony. Més o manco com pertot.

DIRIES ALGUNA COSA MÉS?

Que ma mare i jo aprofitam l'avinentesa per oferir-vos a tots els gabellins de Capdepera i de tot Mallorca, la nostra nova adreça: Carrer 14, nº 29 (Es Jonquet) Palma 13. Teléfon 45 31 58. Aquí teniu ca-vostre i uns bons amics; un plat de calent, un tassó de vi i una copa d'herbes sempre el trobareu. Adeu!

Asseguda devora el foc, Madò Magdalena fa llata. Com cada dia. La trobam, acompanyada de la seva filla (Magdalena també), d'una veïna i d'algunes netes. És Magdalena Orpi Terrassa "Xarubina", qui cumplí 104 anys el passat dia 7. Cent quatre anys, Déu meu! Quants d'esdeveniments fonamentals de la història mundial han succeït durant aquest període de temps! Sens dubte Madò Magdalena no devia imaginar, de jove, que el món li oferís tantes ocasions d'admirar-se de la capacitat de l'home per transformar, produir, canviar, millorar, destruir...

Amb "Sa Padrina Xarubina", hem passat unes hores d'una tarda qualsevol. Escoltant-la conversar. Sorpresos, una vegada més, de la seva capacitat per recordar-ho quasi tot com si mos parlàs d'ahir. Maravel·lats del seu bon humor i de la seva conversera. I això és lo que hem fet. Deixar-la que parlàs. No hem volgut fer-li massa preguntes sinó que fos ella la qui contàs lo que cregués més interessant o allò que li vengués a la memòria.

-Ja ho crec que n'he vistes de coses! Bones i dolentes! De tot! Jo era molt "malaltissa" i sempre li deia an es meu homo que me moriria jove. Idò ja ho veus! Ell ja fa de vers 34 anys que és mort i jo encara som per aquí, donant tombes...

Mentre va contant coses, els seus dits no s'aturen d'afegir brins a la llata, probablement amb un cert automatisme però, també, amb una agilitat que envejarien moltes persones més joves.

-Sí, molt "malaltissa"... Vaig tenir ses "febres centenàries" i vaig haver de jeure més de cent dies. Me vivia de llet, de brou de faves i de brou de pa. Es meu homo m'ho preparava cada matí quan s'aixecava. Saps quin homo més bo que tenia! No me va donar cap disgust mai.

-I COM TROBAU QUE VA EL MON, MAGDALENA?

-Malament. Hi ha molta dolentia. Quan jo era jove, això no hi era. Però, així mateix, quan mudaven Es President, ja deien "aquest ja deu tenir ses butxaques plenes i ara les s'omplirà un altre".

-PERO ARA LA GENT TE MES BON VIURE QUE QUAN VOS EREU JOVE. QUE NO HO TROBAU?

-I tant! Hi ha molta diferència. Llevonces no guanyavem ni per menjar. Quan passava es "traginer" a recullir s'obra, amb lo que me donava no me bastava ni per pagar lo que devia a sa botiga.

-VOLEU DIR QUE PASSAVEU FAM?

-Tant com passar fam, no! Però no sobrava res. Es meu homo era can rador i se guanyava molt poc. A vegades feien crides per passar per la Sala perquè donaven menjar, però quan hi anavem tot lo que nos oferien eren tres unces de farina o una cullerada de saïm. No era gens bo de fer surar quatre fills. En vaig tenir un que d'una caiguda nos pensavem que quedaria coix i després d'anar de metges el mos va curar un homo de Llubí que tragina ciment i que deien que era "curandero". A una filla, la vàrem haver de dur més d'un any a Ciutat, cada quinze dies, per mirar de cu-

rar-li una orella que tenia malalta, sense aclarir res. Te'n podria contar de tot color. Saps que me'n han passades!

Ella m s'atura d'afegir brins. Diu que ha perdut molt de la vista però el fet és que segueix fent lla ta sense necessitar ulleres. Mos conta lo que era Cala Rajada quan ella era una joveneta. Les primeres cases, Ca'n Castellet Ca N'Epifanio... Pareix mentida que el seu cap conservi tan frescs records tan llunyans en el temps

-I LA FESTA QUE VOS HAN FETA, COM HA ANAT?

-Ha estat gros. Ha vingut una gentada. Estic molt contenta de tant de cas com m'han fet. Es meus fills i es meus nets me tracten molt bé. No em puc queixar de res.

Vos podem assegurar que amb Madò Magdalena passarem uns moments ver taderament entranyables. És un gust conversar amb aquesta dona que als seus cent quatre anys encara conserva un humor i una vitalitat impropis de la seva edat.

Quan mos acomiadam d'ella, li prometem tornar l'any que ve per donar-li els molts d'anys. Ella fa una rialleta un poc escèptica, que no aconsegueix dissimular les seves ganes de continuar vivint.

Salut, "Padrina Xarubina"! Esperam que aquesta no sigui la darrera entrevista que vos faci "Cap Vermell".

SOBRE ELÍAS CANETTI

F.G.Díaz

El Premio Nobel de Literatura, concedido en octubre pasado, ha recaído en esta ocasión sobre un autor búgaro poco conocido y de enorme interés, Elías Canetti (1905). De origen sefardita (judío de procedencia española), Canetti es, por voluntad propia, un hombre cosmopolita que no se siente arraigado en ninguno de los muchos países en que ha vivido (Austria, Inglaterra, Suiza, Alemania...). La única patria que Canetti dice reconocer como propia radica en el saber, en los libros, en la cultura que hermana a los hombres. Para él, que habla varios idiomas, el conocimiento del arte y de la cultura de todos los pueblos constituye una placentera necesidad. Su pasión por la aventura mágica que supone adentrarse en los libros de todas las épocas, podemos comprobarla leyendo dos de sus varias obras traducidas al castellano, ambas muy recomendables para todos los públicos sensibles: la novela Auto de fe y el primer tomo de sus memorias, La lengua absuelta obras publicadas por la editorial Muchnik de Barcelona.

El personaje principal de Auto de fe, Peter Kien, nos recuerda a Don Quijote: los dos viven al principio rodeados de libros y los dos serán, al final, derrotados por el mezquino materialismo de sociedades incapaces de admitir a quien se sale de lo más común y vulgar. El doctor Kien, especialista en cultura china, vive en Viena entregado al estudio ordenada y apaciblemente, satisfechísimo dentro de su inmensa biblioteca. Con tratará a una criada, Teresa, que resulta ser la mujer más avariciosa y diabólica que se haya podido concebir. Esta mujer irá poco a poco aprovechándose del indefenso Kien, hasta atraparlo en sus redes de araña malvada, casarse con él (por dinero) e, incluso, expulsar le de su propia casa y de su querida biblioteca. Kien, solo, sin recursos, sin saber desenvolverse

por su inocencia en el mundo de miseria y maldad que va descubriendo por los barrios bajos de la ciudad, irá degradándose paulatinamente. De esta situación vendrá a liberarle un hermano suyo, psiquiatra, que vive en París, pero quizás entonces sea ya demasiado tarde para que Kien pueda volver a la normalidad de su vida anterior. ...Al final de la novela, el lector tiene la conciencia de conocer mucho mejor la naturaleza humana y de que en nuestro mundo abundan con frecuencia las víctimas como Kien y los verdugos como Teresa.

La lengua absuelta nos cuenta con gran profundidad filosófica (y al mismo tiempo con amenidad e interés crecientes) los años de formación intelectual del propio Canetti: desde su feliz infancia en Bulgaria hasta su juventud fascinada por el mundo de la cultura, en una tranquila y retirada ciudad suiza. El libro termina en el momento en que la madre de Canetti decide que su hijo debe conocer los problemas de la vida por sí mismo, lejos de la protección familiar, e irse a estudiar solo a una gran ciudad. Él se siente entonces expulsado de un feliz paraíso, pero admite la situación porque intuye que entre los hombres también existe el infierno, el dolor y la amargura del fracaso, y que ningún hombre sensato debe huir de su destino ni de descubrir, a través de la experiencia la conducta social de los hombres, hermosa y horrible al mismo tiempo.

Pins o ferner?

Malgrat fins ara no hagi votat, ni crec tampoc fer-ho al futur, perquè no deixaré que una altra persona prengui decisions per jo, m'imagín la desl.lusió dels votants que haguent depositat la seva confiança en un partit autodenominat socialista, veuen que la gent que va al davant rumia la possible urbanització de Cala.Agulla. Tal volta és que aquesta gent no sap a on és l'esquerra i desconeix el significat de la paraula oposició.

Tenc dubtes a l'hora d'enfocar aquest article. Per una part voldria convèncer a la gent perquè pensàs que una platja com la nostra no es pot urbanitzar. Crec que aixó és lo millor i voldria que aquesta opinió fos compartida, però per un altre costat no sé fins a quin punt tenc dret a influir damunt la manera de pensar de ningú.

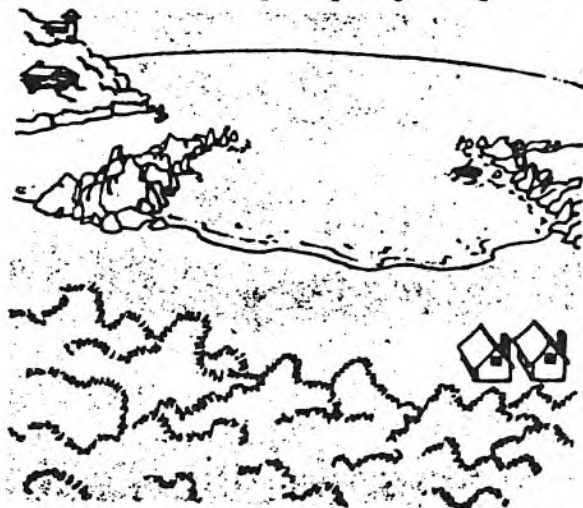
Precisament, no és pecar d'egois me voler compartir una cosa que consideres bona.

Els meus arguments són prou sentits, però és que per jo són tan clars que no puc entendre que per altre gent siguin absurds.

Analitzant l'aspecte econòmic, que desgraciadament és el que més interessa i l'únic que mobilitza ¿No pensau que l'urbanització enriquirà als qui ja tenen diners i deixarà l'asfalt i els hotels als qui no en tenen? ¿Sabeu, amb seguretat, que les obres les feréu els mestres que teniu una vintena d'homes al vostre tall? ¿Pensau que la feina de fusteria la fareu els fusters que sou tres tots plegats a la fusteria? I les tendes ¿Tendreu ocasió de comprar-les els qui viviu d'una paga de 40.000 pessetes cada mes? Crec que tot això no serà per cap de vltros.

Això a curt termini i si allargam la visió ¿Voldran venir els turistes a nedar a una aigua bruta i a una platja a on tota l'ombra que podran trobar serà la de l'ombrel, la si la poden estendre?.

Tal volta jo pec d'ingenuïtat, però l'únic que pretenc és ajudar als qui tenen menys força. Els rics ja es saben defensar sols. Jo no ajudaré al capitalista que pren decisions que perjudiquen

els meus interessos ni tampoc ajudaré als qui monopolitzen i especulen.

I si la terra és d'uns, la mar és de tots i volem una aigua neta, sense bosses de plàstic i sense botelles.

Mirau quines parts que saben fer: per ells els diners i la força, pels altres la porqueria i les molesties.

Segurament aquestes paraules no hauran servit de gaire perquè - l'indiferència és un mal molt estès, però a mi em produeix satisfacció poder escriure que no vull que s'urbanitzi Cala.Agulla. Voldria que, com jo, pensassin molts.

ANTONIA JUAN

camps, els meus pobres camps...

(Segona part)

Els diumenges d'estiu ens llevàvem a punta d'auba. Record l'esclat de llum sobre l'horitzó llunyà i com tot el paisatge s'amarava de tonalitats lil·lenques. Pel camí vorejant la pleta pujàvem al pujol de les alzines, on teníem la beguda. El matí s'omplia de piuladissa d'aucells i del roncar de les tórteres. Després de preparar la xarxa, amagant-la amb fullaraca, ens ficàvem dins la barraca. Allí dintre, a la gotzona, silenciosos, esguardant l'avalot de petites aus que se belluguen dins el ramatge de l'alzina, esperant llençar-se al buit, cap a la beguda. Els ulls d'en Jaume, sense parpellejar, fixaven tots els moviments dels aucells. Estrenyia la cordellina de la xarxa amb les mans, emocionat. Els ocells es llençaven a la voreira de l'aigua. Un, quatre, set dotze, vint...

-- Per què no estires? -li demanava jo molt baixet.

-- Esper que baixin aquella colla de tórteres.

I les tórteres baixaven. Ell tirava de la corda i la xarxa combava sobre l'avalot, que, sorprès, s'esglaiava amb un gran soroll d'ales.

Sempre arribàvem a casa amb un parell de colles d'aus grosses i un enfilall d'ocells menuts.

En Jaume sabia, a força d'observar els esbarts de perdius, quan calia parar les lloses per agafar les llocades abans del primer vol. I com parar els llaços pels forats de les bardisses dels sementers per agafar els conills, i coneixia els colls on parar les xarxes per batre els tords, i on hi havia una llebre ajaçada, i on la geneta tenia el cau i el mussol el niu.

La possessió de Ses Xereques està al final de la vall que dona a la mar, i el buc del casalot va ser edificat sobre un morro de pe-

nyals que les ones tupaven amb ferotgia els dies de maror. En Jaume, nat i crescut dins aquesta fita, entre mar i terra, coneixia també moltes petjades marineres. Als crepuscles, quan el ponent s'encen amb una disbauxa de vermellositats daurades i la mar rumia tendreses als penyals i als esculls, ell calava les llences al lloc més adequat per pescar un escorball o un anfós. També era l'ampla mar blava que li donava les fites per endevinar el temps que esdevindria.

Els matins de bonança, després d'aixecar-se, baixava al caló per una mena d'escala feta a cops de picassa en el mateix penya-segat. Del darrer escaló es llançava a l'aigua, en pèl, amb una capbussada. Sobre la superfície quedava una taca d'escuma i un ròdol de petites ones que s'allunyaven simètriques fins a desaparèixer. Un bon tros enfora surava el seu cap. Llavors avançava cap endins amb braços rítmiques, potents, deixant al seu pas un sagall de blancor caragolada. Després, d'esquena, cara al cel inmens, amb els braços en creu, respirant profundament, surava una estona sobre la blavor fonda tenuement rissada.

D'aquelles temporades guard dins els records estampes meravelloses, que m'han fet comprendre més tard tota l'abrivada vitalitat d'aquella vida sana, oberta, transparent.

No cregueu que només vaig conèixer en Jaume gaudint dins les hores dels seus divertiments preferits; no, també el vaig conèixer dins les hores del treball esgotador de les messes. Quan al tornall, dins l'inmens sementer, empunyant el mànec de l'arada, rera el parell, se passava dies i dies sense parar, obrint solcs dins la terra polsegosa del goret. O el temps de sembrar fredolenc i bruscós, amb els peus nuus tot el dia dins la terra llaurada. Esmentar-se sempre en fer la llaurada igualada, simètrica, amb els solcs interminables drets, com tallats amb ginyola, i que la terra, adobada abans, quedàs flonja, cotonosa, per que la llavor brostés amb brulls abrivats i molsuts.

Després venia el temps de preparar i adobar la terra de l'hort. Era un baix argilenc al recer d'un rotlo de pins ramuts, on a la primavera les tórteres criaven per llarg. Era calent l'hort i fèrtil, s'hi feia l'hortalissa primerenca,

però calia posar esment en adobar l'argila, vigilar-la amb molt cura per trobar-li el punt precís d'humitat per llaurar-la. I, sobre tot, la primera llaurada, que el seu únic fi era fer terrossada per fer els formiguers.

-- L'argila hi ha que cremar-la, me deia en Jaume, si no a l'estiu se tanca amb una crosta i l'aigua llenega sobre ella sense amarrar-la.

Amb tota mena de miraments, gairebé espectaculars i cerimoniosos, com un ritu antic, muntava els formiguers. Els munts de llenya se cobrien de terrossos primer, per acabar tapant-los de terra prima. Pegaven foc i prest el comellar s'omplia d'una fumassa espessa de la llenya cremant-se ofegada i l'olor intens de terra calenta. La cremadissa durava un parell de dies i calia, a mida que la llenya s'anava abrandant, recobrir-la amb noves senallades de terra. Així fins que, acabat el foc, el formiguer restava fred. Amb el càvec s'escampaven els formiguers i el comellar romania tacat amb el negre de la terra fumada i el roig de la terra cuïta.

Però la feina que en Jaume gaudia amb més intensitat, sense lloc a dubtes, era la de la recollita: el segar, garbejar i batre.

A l'era no me deixaven anar-hi fin a l'hora tardana, quan tot el ròdol ja quedava a l'ombra del puig de les alzines. La mare d'en Jaume deia que el bataller de sol minvava la meua salut, ja de per si escafida. Però, jugant dins els pins que voltaven les cases, sentia com la veu d'en Jaume abrivava el bestiar que voltava sobre l'era i la tonada del batre, al seus llavis, s'allargarissava hermoniosa unes vegades, mentres que d'altres s'escampava amb sonoritat fugisseres.

Si no fos pel carretó que va darrera darrera, no hi hauria cap somera que batés un cavalló.

=====

-- Volen comprar-me la finca per omplir-la d'hotels.

Les paraules són com un gemec als llavis d'en Jaume. Estan tibats els nervis del seu coll i l'esguard perdut dins llunyanies de fosca.

-- Tu vols vendre-la?

-- De cap manera. Però els meus nebots volen obligar-me. Cada vespre vénen al coval a celebrar les seves bacanals. Un vespre pujaren fins aquí, dins aquesta cambra, amaratats de suc com una esponja, febroso de luxúria, folls de calen-tura...

En Jaume tanca el ulls, estreny els llavis, tots els seus trets s'han encongit amb un espasme de rabiúra. Empunya el gatzoll brande-

jant-lo amb violència.

-- Defensaré la meua terra a gat zollades, amb les ungles, amb les dents... Aquesta terra és meua, meua... que ho sapiguen tots els aventurers...

Les paraules d'en Jaume són el crit de la terra. Són el crit, ofegat massa vegades, per l'especulació. Són el crit de lluita per la defensa de la nostra identitat, una identitat que hem perdut davant les afalagadures de la vida fàcil.

-- Crida, Jaume, crida. Que sigui el teu crit el tro que despertí moltes consciències adormides.

Xoric de Son Xona

A la memòria de la nostra companyera Maria Vaquer Moll

nien a tu, sempre disposta a donar exemple amb sa teua capacitat de sacrifici, sempre disposta, fins a l'últim moment a donar agombol al sufriment.

Te recordarem sempre, amb tot l'amor que has merescut.

Recordarem sempre el teu encoratjament contra la injustícia.

I recordarem i lluitarem contra aquesta societat injusta que te va tirar a la cuneta, sols per tenir un ideal de llibertat i de igualtat.

Ja ets lliure de les misèries d'aquest món.

Que descansis en pau.

Els teus companys de lluita.

Encara que sia un poc tard volem expressar públicament el nostre sentiment i, sobretot, el buit que mos has deixat amb la teua mort.

El teu ideal, socialista, era de germanor i apreci a la bona causa, a la noble causa de fer per tots una vida millor, una societat millor, més justa, més plena, més lliure.

No mor mai el que lluita per el benestar comú.

No mor mai el que sofreix lo que tu has sofrit per una idea de pau i de comprensió.

No mor mai el que durant tota una vida sap dur alta la bandera d'un ideal d'amor.

Sempre disposta a donar un consell, ben donat, a tots els que ve-

TOT VA BÉ A CALA RAJADA

(Notes per a una novel·la de circumstàncies o per a un poema èpic dedicat al rei En Jaume, senyor d'aquestes terres, portador d'aquesta llengua catalana que molts il·lustres mallorquins desprecien).

"L'esperança, de vegades, ve d'un tret a la nuca"

Wim Hazeu

Cala Rajada s'il·luminava de nou, com cada any. Aquesta llarga carretera, mescla d'autopista urbana i grans magatzems, tornava estar atapeïda de gent. La seva gent, però, s'allunyava. Són els anys: ja en duc vint-i-dos, tots comencen i acaben igual: acaben amb un sopar i comencen amb un dinar, les famílies reunides en els dos esdeveniments, etc... Tots però són iguals.

Els comerciants es freguen les mans, però jo ja he arribat an aquest grau d'escepticisme en el qual l'Arc de Sant Martí és d'un sol color, les tonalitats es perden i els ecos no percuteixen. Mentrestant el carrer Leonor Servera -senyora que repartia beneficència i caritat als qui no sabien donar-se-les a ells mateixos- segueix el seu camí cap a l'Eternitat. El somni que fou un dia és ja una realitat.

S'ha fet fosc, acab de sopar. El meu itinerari de fosca i llum comença, com cada vespre des de fa molt de temps, des de que necessit estar sol per a entendre els altres, des de que he de mentir per a rebre aplaudiments. No cal, però, que em desfressi de res; per a representar aquesta comèdia qualsevol vestit és bo i qualsevol somriure impertinent i fora de tot. Els extrems es toquen i en el meu passeig tant es sent el bramul esfe-

reïdor d'un suïcida frustrat com la riallada d'una vaca alemanya a mig muntir. Bar i discoteca. Bar i discoteca. Bar i discoteca. Entre i entre: pensaments. Conversacions insípides per tal d'esbrinar quin és el xampú de més qualitat. Discussions enormes sobre quina marca de cotxe convé comprar. Disquisicions tècniques sobre la llei del divorci. Embolics familiars. Enganyos. Alcohol. Drogues dures. Habitacions d'hotels barats que se't

donen senceres, amb les seves ocupants que t'esperen, cames obertes, disposades al que sigui. Amors venuts, comprats, llogats, rellogats, assassinats després de comprovar que el desig és irrealitzable.

e-e-e-e-e-e-e-e-e-e-e

- Tu què dius: El món és com Cala Rajada a una escala més gran, o no?
- No ho sé... Mai se m'havia ocorregut fer-me aquesta pregunta.
- Però què penses?
- Ben mirat, o el món és com Cala Rajada a una escala més gran, o Cala Rajada és com el món a una escala més reduïda.

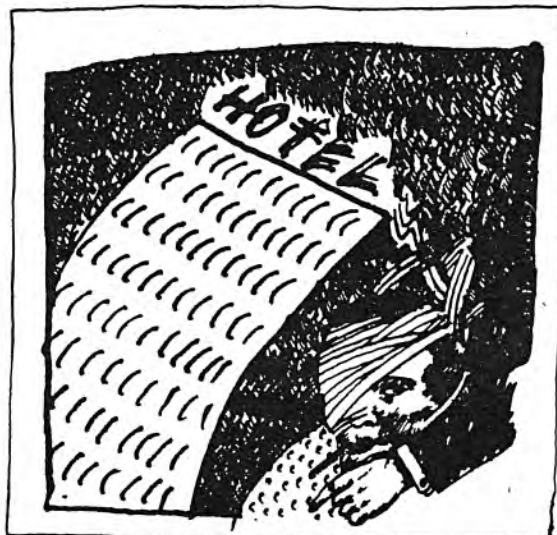
Aquest diàleg el vaig tenir amb un amic d'infància fa molt de temps, quan encara era un adolescent i en realitat no coneixia exactament què era el món, ni tampoc què era Cala Rajada. Amb la perspectiva dels anys, però, veig que la resposta que li doní no estava tan mal encaminada. Perquè el món és Cala Rajada a una escala més gran i Cala Rajada és el món a una escala més reduïda. Només que envers de "o" tenia que haver dit "i".

e-e-e-e-e-e-e-e-e-e

Aquesta nit ja s'acaba. He passejat molt, he vist de tot. Tot el que em podia oferir aquesta antiga vila de pescadors convertida en il·lusió estiuenca. He assistit a una orgia i encara m'he permès el luxe de tenir un amor romàntic amb una cambrera. He conegut amics que parlaven de literatura pornogràfica. He visitat amigues per a que m'emborrassin un grapat de records amb els seus llavis. He adorat déus i parlat amb màquines. M'he emborratat a un soterrani convertit en discoteca: Oh nou temple de déu on es conjuren antics cavallers europeus re-encarnats en joves de buides mirades!!! He visitat la Història al seu apartament per a que em contés com s'ho ha fet per a sobreviure a tantes batalles. M'he despullat davant el reflexe de la lluna sobre la mar de Cala Agulla. Explorinyat per les voreres de S'Aguiló. He cruixit els ossos enfront del mur de les lamentacions. He combregat amb la passió. He escrit llargs versos sobre l'arena de Cala Mesquida en edició bilingüe anglès/català i he omplert tota la platja; he seguit cap al Munt Gros i quan me l'he acabat he imprès tota la fosca de poesia. Poesia. Poesia. Poesia. "Poesia com a eco pro

fètic". Tot és poesia o, potser, tot tendria que ser poesia: el coit de matinada, els crits de les gaviñes quan veuen les barques, els amors desaconsellats, els amors fms trats, les aberracions bisexuals i, malgrat tot, també els amors homosexuals. Fins i tot els hotels són poesia, perquè són residències per a fer l'amor en totes les postures del Kamasutra.

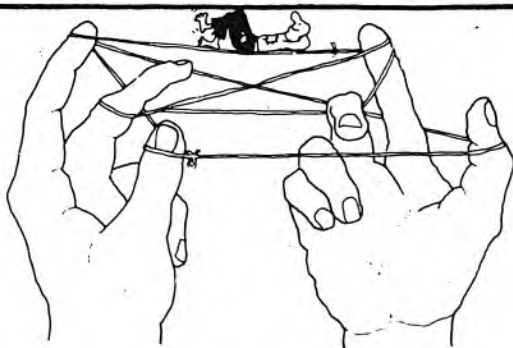
e-e-e-e-e-e-e-e-e-e

Ja surt el sol, però no es veu Menorca. Cala Rajada dorm. Tot és tranquil. Els botiguers descansen dins les seves canastres. Els hotelers ho fan a les seves càmeres frigorífiques. En Verga i la seva verga momificada ens recorda amb el seu palau que és or tot el que lluu.

Vendrà l'hivern, i qui ens farà creure llavors que tot va bé, que no passa res, que tenim el futur assegurat?

Texte: Miquel Flaquer
Dibuixos: Lluís Juncosa

Desports

Se ens ha acusat, freqüentment, i pensam que amb motiu, de dedicar aquesta secció d'**ESPORTS**, únicament al **FUTBOL**, com si res més existís. No volem cercar **EXCUSES**. Això és ver. En part, culpa nostra, per no saber cercar la notícia esportiva fora d'**ES FIGUERAL**. En part, culpa de la manca d'**ESTRUCTURA ORGANITZATIVA** d'altres disciplines deportives. Per molta gent que hi hagi que jugui a **TENNIS** o que faci **FOOTING**, això no interessarà excessivament als nostres lectors fins que la seua pràctica no es dugui al camp de la **COMPETICIÓ**. L'esport **PUR**, el jugar per jugar, el córrer per córrer constituirà, en tot cas i mentre es mantenguin les actuals estructures **MENTALS**, un fet sociològic, però no un fet **ESPORTIU**.

Amb tot i això, en un pròxim número de "**CAB VERMELL**", ens haurem d'ocupar de l'**ESPORT ESCOLAR**. Prometem parlar del tema amb els respectius responsables dels centres de **S'ALZINAR** i de **S'AUBA** per tal que ens informin de les facetes més importants de les seves activitats. Tenim moltes preguntes que fer. Si l'**ESTAT** vol fer autèntica **POLITICA ESPORTIVA**, per què la manca de medis a les nostres **ESCOLES**? Per què si l'educació del **COS** ha de marxar paral·lela amb la de l'**ESPERIT**, no cuiden els **PARES** de que els seus **FILLS** tinguin **MONITOR DEPORTIU** tal com tenen professors de **SOLFA**, per a **ESCRIURE A MAQUINA**, **D'ANGLES**, etc. Queda promès, en parlarem pròximament.

Mentre, per **CA'N "ESCOLAR"**, les coses no van de lo millor. Tots ja deveu saber que En **MIQUEL BESTARD**, l'entrenador, va presentar la dimissió. Dimissió que fou acceptada sense massa impediments. Quan tenguem aquesta revista en les vostres mans, potser tot s'hagi solucionat. A l'hora de noltros escriure aquest comentari, la barca navega sense **PATRO**. Els altres entrenadors lo-

cals amb **TITOL**, o sense, pareix esser que no han volgut saber res de la qüestió i se n'han rentat les mans. Evidentment, el panorama, d'aquí al final de la **LLIGA**, es presenta més bé fosc. Si se du un **EN**

TRENADOR de fora, qualcú s'haurà de rascar la **BUTXACA** ja que no pensam que el pressupost pugui fer front a la despesa que això suposaria. Si per altra banda, no se posa fil a la agulla i se troba un **REMEI**, nos podríem trobar amb la desagradable sorpresa del **DESCENS**. De totes maneres, mal. Ho deim amb tota sinceritat, no voldríem estar dins la pell d'**EN PEP GALLEGRO** i els seus companys de **DIRECTIVA**. Sabem d'alguns aficionats que considerarien el fet de baixar de categoria com una vertadera **TRAGEDIA**. I és que hi ha gent que a això del futbol s'ho pren massa seriosament. De fet el comportament d'algunes persones durant els darrers partits, ens fa pensar que, o ells o noltros, duim confús el vertader sentit del futbol. ¿I si provàssim de **RELATIVITZAR-LO**, donat-li la importància que vertaderament té? Tot i amb això, sense girar-li la esquena.

Parlant d'una altra cosa, hem de dir que tenguérem ocasió de veure unes fotos del **STAND** presentant el **MARATHON INTERNACIONAL DE WINDSURFING** a la Fira Nàutica de Düsseldorf. Independentment de l'aspecte estrictament deportiu, pensam que s'està fent una bona **PROMOCIÓ** de la nostra zona, que és lo que se pretén.